

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2ECdo/5/2016
Identifikačné číslo spisu:	1305214267
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1305214267.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu GRATIO HOLDINGS LTD., so sídlom No. 4, Riga Fereaïou street, Omega Court, 4th Floor, Office 41, 3095 Limassol, Cypruská republika, registračné č. HE 223179, zastúpeného JUDr. Robertom Orawetzom, advokátom so sídlom v Bratislave, Cukrová 14, proti žalovanému Magyar Nemzeti Vagyongezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság, Pozsonyi út 56, 1133 Budapešť, Maďarská republika, Cg. 01-10-045784, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Legal Counsels s.r.o., Tallerova 10, Bratislava, o vyhlásení exekúcie za neprípustnú, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 35 Er 1427/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. januára 2016 sp. zn. 18 CoE 202/2015, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27. januára 2016 sp. zn. 18 CoE 202/2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III z 21. júna 2013 č. k. 35 Er 1427/2005-1011 a vec vracia Okresnému súde Bratislava III na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením z 19. decembra 2006 č. k. 35 Er 1427/05-83 vyhlásil za neprípustnú akúkoľvek exekúciu podľa Exekučného poriadku, ktorá má byť vykonaná na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovské rozhodnutie vydané 7. októbra 2004 Medzinárodným arbitrážnym centrom pri Rakúskej obchodnej a priemyselnej komore vo Viedni, Rakúsko (v anglickom jazyku : International Arbitral Centre of the Austrian Federal Economic Chamber) vo veci Állami Privatizációs és Vagyongezelő Rt. c/a VSŽ, akciová spoločnosť, Košice (súčasný obchodný meno Slovenské investičné družstvo), vedenej pod číslom SCH-4821 a žalovanému (predtým Állami Privatizációs és Vagyongezelő Rt., Pozsonyi út 56, H-1133 Budapešť, Maďarsko) uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 6 373,20 \$ k v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.
2. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave uznesením z 30. októbra 2007 sp. zn. 16 CoE 107/2007 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu (predtým Slovenské investičné družstvo) zamietol. Výrok o náhrade trov konania zmenil tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal a zároveň žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 14. mája 2009 sp. zn. 2 Cdo 137/2008 zrušil

uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. októbra 2007 sp. zn. 16 CoE 107/2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave následne uznesením z 30. septembra 2010 sp. zn. 18 CoE 446/2009 uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 21. júna 2013 č. k. 35 Er 1427/2005-1011 určil, že akákoľvek exekúcia, ktorá má byť vykonaná na základe rozhodcovského rozsudku (v pôvodnom označení „Arbitral Award“) vydaného Medzinárodným rozhodcovským súdom Hospodárskej komory Rakúska („International Arbitral Centre of the Austrian Federal Economic Chamber“), sp. zn. SCH-4821 zo dňa 7.10.2004, vydaného vo Viedni vo veci žalobcu Hungarian Privatization and State Holding Company, Pozsonyi út 56, 1133 Budapest, Hungary a žalovaného VSZ a.s. Kosice, Trnavská cesta 8/A, 820 05 Bratislava, Slovak republic, o zaplatenie čiastky vo výške HUF 1.328.548.000,- s príslušenstvom a čiastky vo výške USD 1.114.954,- s príslušenstvom je neprípustná. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 8 872,74 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

5. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 21. februára 2014 sp. zn. 18 CoE 453/2013 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 2 238,48 €, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia na účet právneho zástupcu žalovaného.

6. Na dovolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 30. júna 2015 sp. zn. 2 ECdo 188/2014 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 21. februára 2014 sp. zn. 18 CoE 453/2013 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo svojom rozhodnutí konštatoval, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu vyznieva nepresvedčivo a chýba mu medziiným aj odôvodnenie záveru, ktorý vo veci vyslovil. Poznamenal, že odvolací súd sa jasným a zrozumiteľným spôsobom nevysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli pre vydanie rozhodnutia podstatné.

7. Krajský súd v Bratislave rozsudkom (druhým v poradí) z 27. januára 2016 sp. zn. 18 CoE 202/2015 zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 21. júna 2013 č. k. 35 Er 1427/2005-1011 tak, že žalobu žalobcu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 2 773,74 €, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu žalovaného. Odvolací súd konštatoval, že sa v prejednávanej veci jedná o určovaciu žalobu, kde zo strany žalobcu jednoznačne abscentuje naliehavý právny záujem, ktorý je nevyhnutným predpokladom úspešnosti určovacej žaloby. Uviedol, že predmetom konania je teda určovacia žaloba podľa § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „O.s.p.“), ktorá sleduje vyhlásenie neprípustnosti akejkoľvek exekúcie na podklade cudzieho rozhodcovského rozsudku. Podanie takejto žaloby v danom prípade nerieši a ani nemôže riešiť celý obsah a dosah sporného právneho vzťahu medzi účastníkmi a podanie takejto žaloby nemôže súčasne viesť k zbytočnému rozmnožovaniu sporov. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení je preto súčasne daný len vtedy, keď je spôsobilé odstrániť stav právnej neistoty žalobcu alebo ohrozenie jeho práva. Argumentáciu žalobcu spočívajúcu v deklarovaní právnej neistoty považoval odvolací súd za irelevantnú a v neposlednom rade v plnom rozsahu za neopodstatnenú. Z predložených dokladov a zo sporových konaní vedených Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 17 Cb 27/2003, sp. zn. 17 Cb 98/2003, z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. októbra 2008 pod sp. zn. 2 Obo 132/2008, z konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 9 Cbs 69/2003, z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. januára 2009 pod sp. zn. 5 Obo 210/2006 odvolací súd zistil a mal za to, že žalobca využil všetky svoje hmotnoprávne a procesnoprávne inštitúty obrany a ochrany a súdy o nich v rámci riadne vedených konaní právoplatne rozhodli a táto skutočnosť má za následok, že žalobcovi bolo umožnené využitie všetkých riadnych i mimoriadnych prostriedkov ochrany a obrany, ktoré aj vo svoj prospech náležite využil. Poznamenal, že aj v rámci exekučného konania vedeného príslušným exekučným súdom - Okresným súdom Košice II, pod sp. zn. 49 Er 1213/2011, došlo v súlade s príslušnými ustanoveniami Exekučného poriadku, pred vydaním poverenia na začatie exekúcie, k preskúmaniu rozhodcovského rozsudku, ktorý slúžil ako exekučný titul pre vydanie poverenia a aj v rámci tohto exekučného konania bolo žalobcovi umožnené využitie všetkých zákonných prostriedkov ochrany a obrany povinného v rámci exekučného konania. Odvolací súd poznamenal, že v prípade začatia akýchkoľvek ďalších exekučných konaní vedených voči žalobcovi na návrh žalovaného, mu platný právny poriadok priznáva všetky vyššie uvedené práva a prostriedky obrany a ochrany v rámci exekučného konania, čo jasne preukazuje nedôvodnosť a neexistenciu právnej neistoty žalobcu. Tvrdenie žalobcu o možnej právnej neistote tak odvolací súd považoval za iracionálne a bez opory v

rámci akýchkoľvek právnych doktrín, platných v rámci právneho poriadku. Uviedol, že je predsa nemysliteľné tvrdiť, že právna neistota je spôsobená tým, že oprávnený (veriteľ) v exekučnom konaní si v rámci svojich zákonných možností môže uplatniť legitímnu a v súlade so zákonom judikovanú pohľadávku voči povinnému (dlžníkovi), ktorému bola v rámci civilného procesu (či už v rámci občianskeho súdneho konania alebo exekučného konania) umožnená jeho súdna a iná právna ochrana. Odvolací súd uviedol, že žalobca nepreukázal podanie návrhu na zrušenie cudzieho rozhodcovského rozsudku v cudzine, ani nedokladoval výsledok takéhoto svojho snaženia. Na záver konštatoval, že právny stav vyplývajúci z rozhodcovského rozhodnutia vydaného 7. októbra 2004 Medzinárodným arbitrážnym centrom pri Rakúskej obchodnej a priemyselnej komore vo Viedni, Rakúsko, vo veci Állami Privatizációs és Vagyongkezelő Rt., proti VSŽ, akciová spoločnosť Košice (súčasný obchodný meno Slovenský investičný holding, a.s.), vedenej pod číslom SCH - 4821, medzi účastníkmi konania je nezmenený a ani prípadné vyhovie tejto žalobe by na právnom vzťahu medzi účastníkmi konania nevedel ku žiadnej zmene. Vyhlásiť exekúciu, ktorá má byť vykonaná na základe cudzieho rozhodcovského rozsudku za neprípustnú, je výlučnou kompetenciou exekučného súdu vyplývajúcou mu z § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku a Okresný súd Košice II, ako exekučný súd, sa touto otázkou zaoberal a v tejto veci aj rozhodol, a nezistiac žiadnu prekážku v exekučnom titule poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi vydal. Pre neexistenciu majetku povinného v Slovenskej republike bolo exekučné konanie zastavené a právoplatne ukončené. Odvolací súd tak konštatoval, že podanie určovacej žaloby uvedeného obsahu nerieši a ani nemôže riešiť celý obsah a dosah sporného právneho vzťahu, či práva medzi účastníkmi, pričom práve určovacie žaloby slúžia potrebám praktického života a nemôžu viesť k zbytočnému rozmnožovaniu sporov. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení je preto súčasne daný len vtedy, keď je (objektívne vzaté) spôsobilý odstrániť stav právnej neistoty žalobcu alebo ohrozenie jeho práva. Žalobca rovnako nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. (určovacia žaloba), neprípustnosti akejkoľvek exekúcie na podklade predmetného cudzieho rozhodcovského rozsudku. Keďže nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení nie je dôvodom pre zastavenie konania alebo na odmietnutie žaloby, v zmysle § 220 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol. Z tohto dôvodu považoval za vylúčené, aby sa súčasne zaoberal vecou samou. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

8. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil § 238 ods. 1 O.s.p. a tiež § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), ako dovolací dôvod uviedol § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie, nesprávne právne posúdenie veci súdom). Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, a preto nepreskúmateľné. Uviedol, že odvolací súd sa síce v novom rozsudku pokúsil doplniť odôvodnenie svojho záveru o tom, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení, jeho odôvodnenie však nevedie a ani nemôže viesť k záveru o neexistencii naliehavého právneho záujmu. Nesprávne právne posúdenie veci videl v tom, že v prejednávanej veci sa nejedná o určovaciu žalobu v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p., ale o iný návrh na začatie konania v zmysle § 80 O.s.p., ktorý nie je v tomto ustanovení explicitne uvedený, a teda je návrhom, pri ktorom nie je potrebné skúmať naliehavosť právneho záujmu na jeho podaní, pričom poukázal na záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 37/2009. Poznamenal, že v prejednávanej veci sa jedná o návrh na určenie inej právnej skutočnosti, t. j. o určenie neprípustnosti exekúcie vykonávanej na podklade rozhodcovského rozsudku a nie o návrh na určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je. Zákonom, ktorý pripúšťa podanie návrhu o určenie inej právnej skutočnosti je v tomto prípade práve § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Konštatoval, že ak by aj podľa názoru dovolacieho súdu išlo v prejednávanej veci o návrh podľa § 80 písm. c/ O.s.p., t. j. o určovaciu žalobu, v prejednávanej veci nie je potrebné naliehavý právny záujem preukazovať, nakoľko je daný už samotnou možnosťou vykonania exekučného titulu, resp. prebiehajúcou exekúciou (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 MCdo 7/2008). Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdí a zaviaže žalovaného na náhradu trov dovolacieho konania.

9. Žalovaný vo svojich vyjadreniach k dovolaniu žalobcu uviedol, že ho považuje za bezdôvodné a navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie zamietol, nakoľko nie sú dané dôvody dovolania a ani vady

konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

10. Dovolanie žalobcu bolo podané 1. apríla 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania, preskúmal vec a dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť.

12. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 O.s.p. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu bolo prípustné v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. Žalobca podal dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, jeho dovolanie preto je prípustné.

13. V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. mohlo byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci.

14. Podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. bol dovolací súd povinný ex offio posúdiť, či v konaní nedošlo k niektorej zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. a tiež, či konanie nie je postihnuté tzv. inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

15. O procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. išlo vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

16. Dovolateľ mal za to, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumel taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení strany v konaní, ktoré mu poskytoval O.s.p.

17. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach uvádzal, že pre záver o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor strany, ktorá namieta, že sa súdy nižších inštancií dopustili takej vady, rozhodujúcim je len záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo 30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016).

18. Exekúcia je nútený výkon rozhodnutia. Exekúciu vykonáva exekútor. Exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Exekučné konanie upravuje zákon č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).

19. Civilný proces sa vnútorne stratifikuje na konanie základné, tzv. nachádzacie konanie a konanie vykonávajúce - exekučné konanie. V základnom konaní súd poskytuje ochranu tvrdenému, porušenému alebo ohrozenému subjektívnemu právu. V konaní exekučnom sa poskytuje ochrana už judikovanému nároku. Základné konanie prebieha od momentu podania žaloby na súd do momentu právoplatného skončenia veci. Vykonávacie konanie je ďalšou fázou, pokračovaním civilného konania, pričom však táto fáza nie je obligatórna, ale vyslovene fakultatívna, pretože na základe právoplatného a vykonávateľného rozhodnutia mohol povinný subjekt plniť dobrovoľne. To, či civilný proces dospeje do fázy vykonávacej, je výslovne na dispozičnej úvahe oprávneného. Exekučné konanie je upravené v Exekučnom poriadku (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 145).

20. Exekučné konanie je ovládané dispozičnou zásadou. Exekučné konanie začína na návrh oprávneného - veriteľa. Exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. Exekútor však môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia súdu na jej vykonanie. Exekúciu možno vykonať iba na základe rozhodnutia, ktoré je vykonateľné, čo znamená, že uplynula lehota na dobrovoľné plnenie podľa konkrétneho rozhodnutia. Exekučný titul je rozhodnutie, na základe ktorého možno vykonať exekúciu (porovnaj Števček, M., Ficová, S. a kol., Exekučný poriadok, Komentár, 1. vydanie, Praha: C.H. Beck, 2011, str. 77 a nasl.).

21. Exekučné konanie sa spravuje niektorými procesnými princípmi. Jedným z vedúcich princípov ovládajúcich exekučné konanie je princíp ochrany a obrany povinného a tretích osôb pri uskutočňovaní exekúcie. Kým ochrana povinného vyplýva z príslušných ustanovení Exekučného poriadku a prejavuje sa v automatickom rešpektovaní týchto pravidiel zo strany subjektov exekučného konania, obrana povinného spočíva v jeho aktívnom vôľovom správaní. K procesným prostriedkom obrany povinného patria námietky, v ktorých povinný môže uvádzať skutočnosti, ktoré odôvodňujú zánik vymáhaného nároku, okolnosti brániace vymáateľnosti nároku, okolnosti svedčiace o tom, že oprávnený alebo povinný nie sú právny nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule a iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. Dôvodmi neprípustnosti exekúcie, ktoré povinný môže namietkať v námietkach sú skutočnosti, ktoré vedú k zastaveniu exekúcie (porovnaj Svetlana Ficová a kolektív, Exekučné konanie, Skriptá, 1. vydanie, Bratislava: C.H. Beck, 2014, str. 29 a nasl.).

Súd exekúciu zastaví, ak a/ sa začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným, b/ rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným, c/ zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie, d/ exekúcia postihuje veci alebo práva, ktoré sú vylúčené z exekúcie alebo nepodliehajú exekúcii podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona, 6b), e/ bolo právoplatne rozhodnuté, že exekúcia postihuje vec, na ktorú má niekto právo nepripúšťajúce exekúciu (§ 55), f/ po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané, g/ exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať, h/ majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, i/ oprávnený nezaplatí súdny poplatok za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, j/ pri exekúcii predajom zálohu zaniklo záložné právo a oprávnený bol záložným veriteľom, k/ rozhodol, že majetok štátu podľa § 61c ods. 2 je nevyhnutne potrebný na plnenie úloh štátu alebo na plnenie verejnoprospešného účelu alebo že majetok Exportno-importnej banky Slovenskej republiky podľa § 61c ods. 2 je nevyhnutne potrebný na vykonávanie jej činností a plnenie jej úloh, l/ je výkon exekučného titulu v rozpore s verejným poriadkom, m/ rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na 1. neprijateľné zmluvné podmienky, 2. obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo 3. rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku, účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu). Exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku).

22. Podľa právnej úpravy platnej do 30. júna 2016 platilo, že konanie sa začína na návrh. Návrh má okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3) obsahovať meno, priezvisko, bydlisko účastníkov, prípadne ich zástupcov, údaj o štátnom občianstve, pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa navrhovateľ dovoláva, a musí byť z neho zrejmé, čoho sa navrhovateľ domáha (§ 79 ods. 1 veta prvá a druhá O.s.p.). Sudca alebo poverený zamestnanec súdu uznesením vyzve účastníka, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú určí, a ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. V uznesení uvedie, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať (§ 43 ods. 1 O.s.p.). Ak účastník v lehote podľa odseku 1 podanie neopraví alebo nedoplní a pre uvedený nedostatok nemožno v konaní pokračovať, súd odmietne podanie, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania (§ 43 ods. 2 veta prvá O.s.p.).

23. Z ustanovenia § 79 ods. 1 O.s.p. upravujúceho osobitné náležitosti návrhu na začatie konania vyplýva, že návrh musí okrem iných podstatných náležitostí obsahovať aj to, čoho sa navrhovateľ domáha. Zo znenia tohto ustanovenia treba vyvodíť, že spravidla postačuje, ak z celkového obsahu návrhu vyplýva, aké rozhodnutie, o čom a voči komu navrhovateľ chce dosiahnuť. Uvedenej požiadavke zodpovedá, ak navrhovateľ v návrhu označí presne, určite a zrozumiteľne povinnosť, ktorá má byť odporcovi uložená alebo spôsob určenia právneho vzťahu, práva alebo právnej skutočnosti. Navrhovateľ formuluje túto podstatnú náležitosť návrhu na začatie konania v žalobnej žiadosti, resp. v žalobnom

petite.

24. Ak v návrhu na začatie konania predmetná náležitosť chýba alebo je uvedená neurčito alebo nezrozumiteľne, ide o odstrániteľný nedostatok konania, a to postupom podľa § 43 ods. 1 O.s.p. Súd môže odmietnuť podanie, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania v zmysle § 43 ods. 2 O.s.p. len vtedy, ak vyzval účastníka na odstránenie nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania, ak účastník v stanovenej lehote vytýkaný nedostatok neodstránil a ak tento nedostatok bráni tomu, aby súd mohol v konaní pokračovať. O také podanie pôjde aj vtedy, ak z návrhu nie je zrejmé, čoho sa účastník domáha.

25. Podľa názoru dovolacieho súdu v danej veci z obsahu spisu je možné dospieť k záveru, že z podania žalobcu nie je možné zistiť, čoho sa domáha. Určenie (vyslovenie) neprípustnosti akejkoľvek exekúcie (či už celkom alebo čiastočne) nedáva podklad k tomu, čo chce žalobca podanou žalobou dosiahnuť. Už z označenia jeho podania zo 7. septembra 2005 nie je možné zistiť a určiť, či ide o určovací návrh a teda vyhlásenia už vedeného exekučného konania za neprípustné alebo nejde o určovací návrh, pretože ide o uloženie povinnosti oprávnenému (v exekučnom konaní) zdržať sa konania. Návrh žalobcu, ktorým navrhuje, aby súd vyhlásil za neprípustnú akúkoľvek exekúciu podľa Exekučného poriadku, ktorá má byť vykonaná na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovské rozhodnutie tak, ako tento návrh podal žalobca, t. j. mimo exekučného konania vedeného podľa Exekučného poriadku, nie je vykonateľným žalobným návrhom. V zmysle § 43 ods. 1 O.s.p. mal uvedený rozpor viesť súd prvej inštancie k tomu, aby žalobcu poučil o tom, že z jeho žaloby nie je možné vyvodiť, čo žalobca touto žalobou sleduje a vyzvať ho, aby v určenej lehote odstránil túto vadu žaloby.

26. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie takto nepostupoval, ale vo veci meritórne rozhodol. Na túto procesnú nesprávnosť neprihliadol ani odvolací súd. So zreteľom na to dospel dovolací súd k záveru, že žalobca opodstatnene namieta, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

27. Skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Dovolací súd preto rozsudok odvolacieho súdu; a vzhľadom k tomu, že nápravu zistenej vady konania nebolo možné dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil (§ 449 ods. 1, 2 CSP) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

28. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.